

mernes Ønske vistnok forøges ret stærkt, men da det sikkert vil være heldigt at prøve sig frem, bør Antallet fremtidig neppe fastslaaes ved Lov, men som ved Retsreformen forudsat ved kgl. Anordning. Jeg kan bemærke, at det Ønske, der for Øjeblikket nærmest er fremme, gaar ud paa en foreløbig Forøgelse af de handelskyndige Medlemmers Antal med 10, altsaa fra 30 til 40, og de søkyndige Medlemmers fra 10 til 12, men hvorvidt det senere vil blive nødvendigt at forøge Tallet endnu mere, kan jeg ikke med Bestemthed sige i Øjeblikket.

Samtidig med, at der tilvejebringes en Ordning som den foreslaaede, vilde det være heldigt, om ogsaa en anden af Retsreformens Bestemmelser traadte i Kraft. Det er under den Overflod af Sager, der findes, efter min Mening ganske unødvendigt og til Ulempe paa forskellig Maade, at Medlemmernes Deltagelse i Rettens Virksomhed er nødvendig i det Omfang, som er bestemt ved Loven af 1894. Ved de Vidneførseler m. m., som ikke kan ventes saa hurtigt efterfulgte af mundtlige Procedurer, og hvor man derfor ikke kan antage, at Proceduren vil finde Sted for de samme Medlemmer, eller at Vidneførselen — Vidnernes Svar og hele Opræden — er i Medlemmernes friske Erindring under Proceduren, er det i Virkeligheden et Spild af Medlemmernes Tid, naar de paa Grund af Lovens Bestemmelser skulle overvære Vidneførselen. Ved samtlige Landets andre Retter foretages Vidneførseler og andre lignende Retshandlinger altid for en enkelt Dommer. Det er navnlig til saare liden Nytte, at de handelskyndige Medlemmer ere til Stede ved alle de ofte ret vidtløftige Vidneførseler, der optages ved Sø- og Handelsretten til Brug i Sager, der ikke skal procederes her, men som hører hjemme i Danmark udenfor København eller i Udlandet. Det er i Virkeligheden kun nødvendigt, at Medlemmerne ere til Stede under den mundtlige Procedure og ved de Vidneførseler, der nogenlunde hurtigt efterfølges af mundtlig Procedure. Det vil saaledes efter min Mening kun være til Gavn og lette Medlemmernes Arbejde betydeligt, om det bestemtes, at Medlemmernes Tilstedeværelse kun var nødvendig under den mundtlige Procedure, men at det stod Formanden eller Næstformanden frit for at tilkalde henholdsvis 4 eller 2 Medlemmer, og at dette saa vidt muligt burde ske ved Vidneførseler, Afhjæmninger af Syn og Skøn og lignende Retshandlinger, hvor de Medlemmer, som skulde

deltage i Paadømmelsen, uden særlig Vanskelighed kunde være til Stede.

Hvorledes Fordelingen mellem det Arbejde, Formanden skulde udføre, og det Arbejde, der skulde overtages af den anden retskyndige Dommer, skal ske, kan efter min Mening ikke fastslaaes ved Lov, da det vekslende Arbejdsstof nu og da maa nødvendigvis gøre nogen Forandring. Jeg ser ikke rettere, end at Ordningen maa blive den, at det bliver Formanden, der efter Samraad med den anden retskyndige Dommer fordeler Arbejdet.

Jeg griber Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa en Ting, som jeg tidligere mundtligt har henledet Ministeriets Opmærksomhed paa, og det er det Misforhold, der finder Sted mellem det Arbejde, der gøres af særlig fagkyndige Skønsmand, og den Betaling, de efter det nugældende Sportelreglement er berettigede til at kræve. Som tidligere mundtlig udtalt har der i København udviklet sig en Praksis, hvorefter fagkyndige Skønsmand, der udmeldtes af Sø- og Handelsretten, kræver og i Almindelighed uden Vægning faar betalt et meget større Beløb end det meget ufyldstgørende, Sportelreglementet hjemler dem Ret til.

For at lovfæstne denne Praksis og komme ud over den uheldige Tilstand, som er en Følge af, at den gældende Lov ikke overholdes, blev der i Retsreformens § 202 næstsidste Stykke indsat en Bestemmelse om, at hvis en Synsforretning har udkrædsærlige Fagkundskaber, kan Retten forhøje Betalingen efter sit Skøn.

Sø- og Handelsretten, der foretager mellem 2 og 300 Udmeldelser af særlig fagkyndige Mænd om Aaret, mærker i særlig Grad det utilfredsstillende ved den omtalte Mangel i Lovgivningen, og jeg vil anse det for ønskeligt, om der, hvis Justitsministeriet vil være sindet at udarbejde et Lovforslag i Overensstemmelse med, hvad jeg foran har udtalt, tillige bliver optaget en Bestemmelse om Skønsmands Honorar, der gik i samme Retning som Retsreformen, altsaa derhen, at Retten efter sit Skøn kan fastsætte Betalingen for Skøn, foretaget af særlig fagkyndige Mænd. Følgen af en saadan Bestemmelse vil utvivlsomt blive den, at Retten vil udarbejde et almindeligt Regulativ, hvormed alle Vedkommende i Førvejen kunne gøre sig bekendt.

I Henhold til de i det gengivne Andragende indeholdte Grunde, og idet der til nærmere Redegørelse for den i Aarenes Løb indtraadte Tilvækst i Rettens Forret-